

Tåstrup, 14 marts, 2020

Hej!

Sidste år, prøvede jeg at sende 3 tekster ind til jer – men jeg fik dog ikke nogen tilbagemelding; derfor tillader jeg mig at sende dem ind igen, i en nyredigeret udgave. De 6 første tekster i hæftet, er dog helt nyskrevne.

I er selvfølgelig velkommen til at lægge til eller trække fra, hvis teksterne halter et sted. Jeg vil også gerne – efter fattig evne – selv tilbyde at ombearbejde dem.

Da jeg ikke benytter mig af internettet, håber jeg, at I vil være søde at ringe eller skrive et brev til mig.

Med venlig hilsen
Lars Glimbæk Nielsen
Pælestykkerne 36 1.th.
2630 Tåstrup
tlf. 43 52 96 15

P.S. Jeg kæmper desværre lidt med grammatikken, men håber trods alt ikke, at det ødelægger helhedsindtrykket.

Indholdsfortegnelse

Ren besked	1
I pose og sæk	4
En mormor efter bogen	9
Spandauer til svigermor	11
Min første stalker	16
I pose og sæk 2	20
Det skæg – som vi selv laver	22
Nye tider	28
Badestue	31

Ren besked

Medvirkende:

Dame

Mand

2 let retarderet rockertyper

Skrevet af:

Lars Glimbæk Nielsen

(En mand ved et busstoppested pakker et stykke tyggegummi op. Papiret bliver "pænt" krøllet sammen og smidt på gaden. Kan selvfølgelig også dreje sig om andet end tyggegummipapir, f.eks. et plasticrus eller en cigaretpakke. Det bliver i hvert fald bemærket af den sødeste, gamle dame, man kan tænke sig).

Dame:

Undskyld! Men jeg tror du kom til at tabe noget.

Mand:

(Kigger:) Nå, det er bare et stykke papir.

Dame:

Ja, det var *det* du kom til at tabe.

Mand:

Lad det bare ligge.

Dame:

For jeg tror *slet* ikke du gjorde det med vilje!

Mand:

Det husker jeg ikke.

Dame:

Det husker du ikke? (Tager ham trøstende ved øreflippen; men prøver dog også diskret at teste hans påstand, ved at kigge gennem øret til hjernen:) Nååå! Der er måske noget i vejen med din hukommelse?! Ja, den slags kan også ramme ungt. Det ka' det! Vist ka' det så!

Mand:

(Ryster hende af sig:) Min hukommelse har det helt fint, ellers tak!

Dame:

(Går undersøgende rundt om ham på detektivmaner:) Ja ... så kan jeg ... næsten kun tænke mig til ... at det må være ryggen ... den er gal med?!

Mand:

Hvorfor i alverden skulle der være noget i vejen med min ryg?

Dame:

Begge:

Skrald og Bøtte gør nytte, mor! (Løfter truende deres våben).

Dame:

Åh, mine to kære drenge! Gør simpelthen mor så stolt!

Mand:

(Skynder sig at samle papiret op, inden han løber ud. Skrald og Bøtte går efter ham:)
UNDSKYYYLD!!!

Dame:

(Direkte henvendt til publikum:) Nogle gange, har I simpelthen bare brug for at få *ren* besked. (Fra kulissen hører man ham vånede sig under overfaldet, hvilket gør hende glad, og meget, meget ivrig:) GEM LIDT TIL MOR!

I pose og sæk

Medvirkende:

Bankrøver

Bankdame

Skrevet af:

Lars Glimbæk Nielsen

Bankrøver:
HÆNDERNE OP! OG HIT MED ALLE PENGENE! DET ER ET BANK-
RØVERRI!

Bankdame:
Alle pengene?

Bankrøver:
JA, DEM ALLE SAMMEN!

Bankdame:
(Tager armene ned og demonstrer:) De fylder altså en hel del.

Bankrøver:
SÅ MÅ DU HELLERE SE AT KOMME I GANG, SØSTER LAGKAGE!

Bankdame:
Det er bare fordi, I plejer nemlig altid selv, at medbringe en eller anden form for taske eller pose til pengene?

Bankrøver:
Hold da helt kæft!

Bankdame:
Men, den har du måske glemt?

Bankrøver:
Ja, åbenbart. Det er nemlig den samme taske, jeg benytter til at røve banker, som til badminton, hver torsdag. Og den plejer altid at bringe mig held.

Bankdame:
Så vil du måske komme igen? Vi har åbent til klokken 3 i dag.

Bankrøver:
Nej, det går nok. I har vel en pose eller sæk, som jeg kan få med mig.

Bankdame:
Ja, nu ved jeg så ikke om du er bekendt med, at regeringen i bestræbelserne på at nedsætte plasticforbruget, faktisk har gjort det ulovligt, at give plasticposer væk, gratis?

”Røde eller blå?”

Bankdame:

Du tilhører måske den type, der har svært ved at beslutte sig?! Jeg personligt, vil så næsten mene, at den røde ... blå ... røde er flottest. Men – som mand, vil du måske foretrække den blå?

Bankrøver:

I har vel ikke tilfældigvis noget *beroligende*?

Bankdame:

Nu er vi jo ikke noget apotek. Men jeg tror måske godt, at vi kan klare en kop kaffe, når vi lige har fundet ud af den her røverhistorie ...?

Bankrøver:

Hvor langt kom vi så ...? ”Hænderne op ...?”

Bankdame:

Nej, den *har* vi haft. Jeg tror så næsten, det var den blå stofpose, vi blev enige om. Den kan i hvert fald indeholde lige så mange penge, som den røde. Det er med både stats- og bankgaranti!

Bankrøver:

Kan du ikke bare fylde dem op!?

Bankdame:

Dem begge to?

Bankrøver:

JA!

Bankdame:

Nu tør jeg så næsten slet ikke spørge – men snakker vi én af hver farve? Eller foretrækker du måske simpelthen, to røde eller to blå?

Bankrøver:

Jeg er ikke rask!

Bankdame:

(Lalleglad:) *Så siger vi simpelthen bare én af hver farve!* Det bliver lige 40 kroner.

Så står jeg her med huen i hånden, og spørger dig – menneske til menneske – om du ikke nok kan undvære en skærv, til en stakkels, forhutlet, og værdigt trængende bankrøver, med frost i knæene?

Bankdame:

Selvfølgelig kan jeg det!

Bankrøver:

(Grådkvalt:) *Tak!!!*

Bankdame:

Men først, så vil jeg lige be' dig om at sende dit bredeste tandpastasmil op til vores overvågningskamera, (opgiver og begynder at gå slukøret ud), så deltager du helt automatisk i konkurrencen om at blive nomineret til: "Årets Dummeste Bankrøver 2020." (Kaster mønten gentagne gange op i luften:) Vi plejer at kåre vinderen til vores julefrokost.

En mormor efter bogen

Medvirkende:

Mor

Datter

(Med et lille lån fra sangen:
"Skibet Skal Sejle I Nat").

Skrevet af:

Lars Glimbæk Nielsen

(En kvinde sidder fuldstændig opløst af tårer og bladre på må og få i en bog. Hun lægger opgivende bogen fra sig. Hendes datter kommer ind med en "baby").

Datter:

Jamen, hvad er der dog i vejen, mor? (Moren er kun i stand til at komme med nogle uforståelige snøftelyde. Datteren pynter på sandheden:) Prøv og se Marianne, hun smiler. Kan du smile til mormor! Jaa, tør din øjne, mor, her er et lommeværkløse. Så lægger vi ligeså stille Marianne-pigen ned her; så mormor kan få chancen til at fortælle, hvad det er, hun er blevet så frygtelig ked af?

Mor:

Kan ... ikke ... tale ... om det ...!

Datter:

Kom nu, mor. Er det fordi katten, lille Pjevs, er blevet syg?

Mor:

Nej, den har stadig 7 liv tilbage.

Datter:

Er det så det med ... at far stadig render efter de unge piger?

Mor:

Nej, nu er han er blevet for gammel til at fange dem.

Datter:

(Bliver selv helt grådkvalt:) Så er det måske en rigtig tåreperser af en roman, du læser: Hvor de elskende lige har kysset hinanden ømt farvel på kajen; for skibet skal sejle i nat. Og det er på det salte hav, han hører hjemme. Og det er salte tårer, der render ned ad kinderne på hende; for skibet skal sejle i nat.

(Rejser sig:) Hun prøver at holde sig rank – som skibet stævner ud mod horisonten – står hun ene og forladt tilbage på kajen, (tager lommeværkløset brutalt ud af hånden på moren), og vinker med sit lommeværkløse, "farvel min elskede ven! Farvel!"

Mor:

Det er en kokebog.

Datter:

En kokebog?

Spandauer til svigermor

Medvirkende:

Bagermester

Kunde

(Ultrakort. Uden replikker:

2 bagersvende, af hver sit køn,
og 2 kunder).

Skrevet af:

Lars Glimbæk Nielsen

(En bagermester/postmester er tydeligvis ved at gå ned med stress, over alle de pakker, der efterhånden har hobet sig op – nogle sågar stadig med julepapir; selvom det tydeligvis er sommer. 2 bagersvende, af hver sit køn, assisterer).

Bagermester:

Her kommer så Deres nye knallert, værsgo. Kør forsigtigt! Og De havde bestilt en ny støvsuger. Den kommer så her, værsgo. Kør forsigtigt! Sludder!

JA, det var så *endelig* de sidste pakker fra Black Friday! (Bagersvendene giver hinanden high-five og går ud).

Kunde:

Nå, der er da ordentlig gang i forretningen!

Bagermester:

Ja tak, det går udmærket.

Kunde:

Ikke hos mig – svigermor kommer til kaffe.

Bagermester:

(Begynder at undersøge pakkerne:) De skal hente en svigermor.

Kunde:

Nej tak, du, jeg tror selv hun kan finde vej.

Bagermester:

Så skal De måske afleverer ...?

Kunde:

(Glæder sig over tanken:) SVIGERMOR! Kan det lade sig gøre?

Bagermester:

Hvad skulle det så være?

Kunde:

Æh ... (Fisker en seddel frem, og siger med himmelvendte øjne:) Min kone tror ikke jeg kan huske. Ja, altså, 3 spandauere, tak.

Bagermester:

"3 spandauere," så gerne!

Bagermester:
Det er jo en helt almindelig dosmerseddel.

Kunde:
Ja, lydende på 3 spandauere, tak.

Bagermester:
(Stærkt mistroisk:) Hør! Nu er det vel endelig nogle De har bestilt?

Kunde:
Det har jeg da *lige* gjort!

Bagermester:
(Galgenhumoristisk:) For De havde vel ikke ligefrem regnet med, at jeg skulle lave dem?

Kunde:
Du er sgu da ellers bager!

Bagermester:
(Vemodig smerte:) *Åh, lad vær med at sige det!*

Kunde:
Oven i købet med 2 svende i dit brød.

Bagermester:
Er De sød ikke at nævne det ord igen.

Kunde:
Undskyld?

Bagermester:
Jeg holdt ellers så meget af dem.

Kunde:
(Glad:) Af mig?!

Bagermester:
Både *med* og *uden* birkes.

Bagermester:

(Kaster lidt mel op i luften som snevejr. Kunden forsøger at opfange det med spanden:) **RIGTIG GLÆDELIG JUL!** (Giver ham en pakke med julepapir).

Kunde:

Tak, og i lige ...?

Min første stalker

Medvirkende:

”Marilyn” Majbritt Madsen

”Stalk Stalk Langeben”

Skrevet af:

Lars Glimbæk Nielsen

Det er klart, man når ikke så langt, uden også at møde forhindringer på sin vej. De Unge Mødre, blev f.eks. slet ikke hvad jeg havde regnet med. Først og fremmest, *fordi*, at mine forældre ikke ville låne mig penge til et sponsorbarn. ”Vi *har* allerede et sponsorbarn,” sagde de. Og så lavede mine mor gåseøjne, sådan med fingrene. Og så lavede far gåseøjne med fingrene. Og så lavede jeg gåseøjne. Det var smadderhyggeligt! Stemningen dalede dog lidt, da jeg spurgte, om jeg så ikke lige kunne få lov til at låne deres ”sponsorbarn?” Men de mente nu nok, at hun efterhånden var blevet for gammel til de turde tro på, at de kunne få ret meget mere glæde ud af hende. ”Hun kunne såmænd have haft mand, børn, og et rækkehus i Virum, hvis hun ikke altid gik med hovedet i skyerne. Men her på Jorden, har der såmænd været mange og store udgifter. For slet ikke at tale om skærmydsler, med sådan en *Drama Dronning/Tudeprinsesse!* Og så igen, kun få glæder. Det var jo ikke helt, hvad vi havde forventet os, Majbritt.” Og så begyndte mor at græde. Hun kan simpelthen ikke klare, når far dunker sit hoved ind i væggen.

Nu hvor vi taler om mænd ... (kort kunstpause, så publikum tror, hun fremhæver ham i baggrunden), og stødte sit hoved mod forhindringer; så minder det mig totalt meget om en anden klog mand – nemlig H.C. Andersen. Han sagde: ”Først går man så grueligt meget igennem ... og så bliver man berømt på TV 2 Charlie.” Sådan gik det da også for mig, da jeg bestod optagelsesprøven til Lykkehjulet. Desværre ikke som hende, der vender bogstaver. Eller som deltager. Men simpelthen som publikum til tv-optagelsen. Så tror jeg nok lige, at man har fået benene indenfor!

Det var samtidig den tv-optræden, der indbragte mig min første stalker! Jeg brændte simpelthen så meget gennem skærmen, at han ikke kunne få øjnene fra mig igen. Og så var det altså, at han tog mod til sig, og ringede og inviterede mig ud. I må ikke spørge mig, hvor han fik mit nummer fra? Det er klart, at man som pige, er nød til at være lidt forsigtig; men jeg har så været single siden alti... Altid været lidt kræsen. Så jeg sagde: ”Ja tak.” Det skulle jeg *aldrig* have gjort. *Han blev fuldstændig vild med mig!* Nu kan jeg overhovedet ikke tage 2 skridt, uden at han følger efter. (Leger med ham, ved begejstret at gå lidt til begge sidder. Han følger modstræbende efter. Begejstringen går over i, at hun laver en temmelig tvivlsom danseopvisning til Nik og Jay’s: ”Lækker”:) Hvad sagde jeg!

Ostehandler:

Det var så *ost, fedt* og *sky*. Ja, så er man godt kørende.

Politibetjent:

(Kigger ned af sig selv:) Næh, jeg er da på gåben.

Ostehandler:

Det bliver så 150 kroner, tak.

Politibetjent:

Værsgo.

Ostehandler:

Og ønsker De en pose?

Politibetjent:

Hvor meget koster den?

Ostehandler:

Arh, vi kan nok godt spendere en pose på lovens lange arm.

Politibetjent:

Hør, det lugter lidt.

Ostehandler:

”Lugter!?” Jeg var da i bad i sidste ... (Lægger forskrækket posen på disken, og begynder at snuse til sig selv. Bliver fuldstændig lykkelig over at opdage, at det efter hans mening, er osten der lugter:) **DET ER OSTEN! DET VAR BARE OSTEN!**

Politibetjent:

Så siger vi det.

Ostehandler:

Godt, vi fik opklaret det! (Tænker højt:) Der sparede jeg lige et bad.

Politibetjent:

Jeg vil så gerne *købe* en plasticpose.

Ostehandler:

Bevares. De kunne ellers have fået en gratis. Men det bliver så 4 kroner.

Det skæg – som vi selv laver

Medvirkende:

Britta

Dennis

Gunnar

Skrevet af:

Lars Glimbæk Nielsen

Dennis:

Det er da meget friskt i hans alder!

Britta:

Det tror jeg så ikke lige, jeg hørte!

Gunnar:

Han sagde: ” Det er da meget friskt i hans alder.” Du må åbne ørerne, min pige!

Britta:

Nå, far, så er det vist på tide ... (Kigger på sit ur, og bliver skuffet/overrasket over, at der ikke er gået mere end nogle minutter. Hun prøver at holde uret op til øret, for at finde ud af om det er gået i stå, da det ikke er tilfældet, vælger hun selv at stille det frem).

Dennis:

Vi skal da lige nå at undervise svigerfar i, hvordan han bruger sin nye – *gamle*; stærkt ridset; til dels snavset; og *tilsyneladende uden oplader ... eller strøm!*?

Britta:

Der sidder da et meget flot Justin Bieber-klistermærke på.

Dennis:

Halvt. Og det er så hovedet der mangler.

Britta:

Hun prøvede at skrabe det af med en saks.

Dennis:

Nå, svigerfar, det er slet ikke så svært ...

Britta:

Vi har jo *lovet* at komme og se Christina til hendes store ridestævne.

Dennis:

Hvad? Er Christina begyndt at ride igen? Det er *stort!* Jeg troede ellers, at hun havde fået en skræk i livet for at ride, siden, hun for 9 år siden faldt af hesten.

Britta:

Ja, men ...? Du ved jo nok, hvad man siger: ”At når man falder af hesten, handler det

Nye tider

Medvirkende:

Peter

Far

Skrevet af:

Lars Glimbæk Nielsen

(En dydsiret dreng sidder og læser op af en bog).

Peter:

(Forside:) ”På tur med Ida og Ole.” ... ”Ida og Ole gik en tur. Ida fik sig en is. Men Ole fik *to*. På en mark så de en ko. Hør, den er spændene! Hvad mon den slutter med? Nå, det *var* slutningen. Så tager vi den bare en gang til! Hvor vi denne gang lægger specielt mærke til kommaerne og punktummerne. Vi skal sørme nok få det lært, Peter! (Sønnen tager yderst veltilfreds en slurk vand og en bid af en gulerod. Faren kommer gående ind).

Far:

Hvad er det du drikker?

Peter:

Det er vand, taget lige fra vandhanen, så at vi ikke bruger en masse unødvendig plastic, der alligevel bare havner i naturen, eller ender ude i havet. Man kan jo alligevel ikke smage forskel på vandet.

Far:

Har far ikke sagt til dig, at du *ikke* bør drikke vand, men cola eller kakaomælk?!

Peter:

Jo, men, skoletandlægen siger: ”At det kan smage godt en gang imellem, men får man det for tit, kan det være skadeligt for tænderne. Og give *huller!*”

Far:

Det har de overhovedet ikke forstand på!

Peter:

Jamen, far!

Far:

Og hvad er det du spiser?

Peter:

Det er en gulerod, økologisk, så at vi ikke forurener jorden med alle mulige giftstoffer, den *slet* ikke har godt af.

Far:

Hvor tit skal jeg sige til dig, at du *ikke* skal lave lektier!? Du skal sidde inde på dit værelse og spille computerspil, ligesom alle andre raske drenge.

Peter :

Så vil jeg da meget hellere gå mig en tur og få noget frisk luft. Måske samle lidt affald op, eller hjælpe en gammel dame over gaden. Og hvem ved, om jeg ikke også er heldig at opleve noget spændene? Ida og Ole – de så en ko!

Far:

(Lægger an til at slå ham, men tager sig så i det.) *Åh! At man dog ikke må lægge hånd på sine egne børn, når de er så uartige!*

Peter:

Undskyld, far!

Far:

Tror du måske, at de der computerdrenge fra Astralis – der er blevet *styrtende rige* på at sidde og spille computerspil – nogensinde har fået frisk luft?! Nej, de startede i et mørkt drengeværelse. Uden lys! Uden luft! Hvor de kæmpede – deres ofte ensomme kamp – mod rumvæsner og zombier (sønnen holder sig for øjnene). Og lærte i et computerspil, at slå ihjel på 117 måder: En riffel! En økse! En motorsav! Når de så blev sultne, levede de af en hurtig pizza eller burger – skyllet ned med spandervis af cola – for at de hurtigst muligt kunne vende tilbage til spillet. Og de kunne aldrig, aldrig nogensinde *drømme* om at rydde op på deres værelse, lave deres lektier, eller bare selv lægge deres snavsetøj i vasketøjskurven. Men de har selvfølgelig også forældre, der kan være *stolte* af deres søn! (Går ud).

Peter:

FAR!!!

Badestue

Medvirkende:

Goethe

Egon

(Kvinde der blot går over scenen).

Skrevet af:

Lars Glimbæk Nielsen

(2 vagabonder ligger og sover. Den ene vågner med en bevidsthed om, at der er noget han har glemt. Da det ikke lykkes at komme i tanke om det, ser han sig nødsaget til at vække den anden).

Goethe:

Du, Egon.

Egon:

Ja, hvad er der, Goethe?

Goethe:

Jeg syntes, at kunne mindes, at vi skulle noget særligt i dag. Men jeg kan simpelthen ikke komme i tanke om hvad det er. Andet end, at det altså var noget vi talte om i går.

Egon:

Ja, hvad var det nu?

Goethe:

(For at prøve at få hukommelsen lidt på gлед, banker han sig med en finger på tindingen:) Hvad var det nu?

Egon:

Du, Goethe.

Goethe :

Ja.

Egon:

Hvorfor har du egentlig bundet en rød sløjfe rundt om din finger?

Goethe:

Nåh, det er bare for ikke at komme til at glemme ...?

Begge:

Pose-Lottes fødselsdag!

Goethe:

Vil det sige, at du mener, vi skal ...?

Egon:

Egon Olsen gør, når han bliver taget af politiet. Egon fortrækker ikke en mine, før end en sommerlig, letpåkædet kvinde kommer gående forbi. Egon bliver *meget* flov. Han forsøger at dække over sin "nøgenhed," selvom han har endog meget tøj på).

Goethe:

Færdig.

Egon:

Tror du, at hun nåede at se noget?

Goethe:

Ikk' noget, som hun ikke har set før.

Egon:

(Oprigtig bange:) Der er vist noget om, at man kan komme i fængsel, for at blotte sig på offentlig gade eller vej.

Goethe:

Jeg stod jo for, så jeg tror slet ikke, at hun nåede at se noget.

Egon:

Sådan noget, kan altså godt risikere, at give en mand komplekser.

Goethe:

"Komplekser?" Er det ikke sådan nogle folk bor i?

Egon:

Så skal du *altid* være velkommen til at komme og bo i mit kompleks!

Goethe:

Tak Egon!!!

Egon:

Det er så lidt.

Goethe:

Hvad mon menneskeheden egentlig gjorde, *før*, at man kunne få bad på dåse?

Egon:

Det er et af de *helt* store spørgsmål, du har fat på der!